

KRISTUS OBHÁJCE I ODSOUZENEC

Na pochopení toho, proč Ježíš tak naléhavě upozorňuje, že nepřišel svět odsoudit, ale spasit, je třeba mít před očima jako za jeho dob probíhali soudy. Nebyly to uzavřené místnosti s pár přísedícími, ale odehrávali se na veřejných prostranstvích, většinou u hlavní brány městských hradeb. Nesoudili profesionální soudci, ale starší muži, kterých si vybralo samo společenství. A netrestal jeden kat, ale trest provedli všichni společně.

Ježíš není samosoudcem, který by soudil z pozice své moci. Neříká, že lidé už nemají právo soudit druhých, nebo že nemohou být sami soudci, nebo nemohou vykonávat tresty. Naopak, říká, že On je obhájcem, který se postaví i v obhajobu největších hříšníků. A pokud bude nutná nějaká záruka za hříšníka, dá i svou vlastní krev. Dokonce dá vlastní život. A jde ještě dál. Říká, že ten, kdo v něho věří, nebude souzen. Tedy, že on sám se postaví namísto hříšníka a vyzve lidi, aby odsoudili jeho. A jak by to udělal před lidskými soudy, stejně tak učiní před Božím soudem.

A nakonec všem adresuje úžasnou výzvu, která je stejná, jakou říká Marii Magdaléně: jdi na světlo a už nehřeš. Při soudu jsem tě ochránil, ale to neznamena, že nemáš od hříchu a od tmy chránit sám sebe.

Ježíš je u soudu obhájcem, dokonce si u soudu vymění místo s hříšníkem. To je láska a na naši adresu provokace žít v pokoře. My odsuzujeme, tedy my vykřikujeme své hříchy.

/horlivost – milost – vyzdvinutý had, Kristus – Aeskulapová hůl/